

Sygn. akt II Ca 744/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogdan Łaskiewicz
Sędziowie:	SSO Barbara Puchalska SSR del. Bożena Sztomber (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Zofia Szczęsnowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. N. (1)

przeciwko A. W.

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 13 maja 2013 r. sygn. akt IV RC 887/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach I i II w ten sposób, że alimenty podwyższa z dniem 26 listopada 2012 roku zamiast z dniem 17 marca 2013 roku i do kwoty po 550 (pięćset pięćdziesiąt) złotych miesięcznie zamiast do kwoty po 450 złotych miesięcznie;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Małoletnia powódka J. N. (1) reprezentowana przez przedstawicielkę ustawową J. N. (2) wniosła o podwyższenie alimentów należnych od pozwanego A. W. ustalonych wyrokiem Sądu Rejonowego Białymstoku z dnia 25 listopada 2009 roku w sprawie IV RC 600/09 w kwocie po 300 złotych miesięcznie do kwot po 800 złotych miesięcznie, począwszy od 26 listopada 2012 r.

Kurator reprezentujący pozwanego A. W. uznał powództwo do kwoty po 400 złotych miesięcznie, a w pozostałym zakresie wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 13 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku alimenty ustalone wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 25 listopada 2009 roku w sprawie IV RC 600/09 od pozwanego A. W. na rzecz małoletniej powódki J. N. (1) w kwocie po 300,00 (trzysta) złotych miesięcznie, podwyższył z dniem 17 marca 2013 roku do kwoty po 450,00 (czteryście pięćdziesiąt) złotych miesięcznie, płatne do dnia 10-tego każdego miesiąca do rąk matki J. N. (2) jako ustawowej przedstawicielki małoletniej powódki z odsetkami w wysokości 13 % w stosunku rocznym w razie zwłoki w płatności poszczególnych rat.

Oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Odstąpił od obciążania stron kosztami procesu, którymi obciążył Skarb Państwa. Wyrokowi w punkcie I nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji wynika, że prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 25 listopada 2009 roku w sprawie IV RC 600/09 zasądzono od pozwanego A. W. na rzecz małoletniej J. N. (1) tytułem alimentów kwotę po 300 zł miesięcznie.

Sąd I instancji ustalił, że w dacie poprzedniego orzekania o obowiązku alimentacyjnym małoletnia J. N. (1) miała cztery miesiące i pozostawała pod opieką matki. Na koszty utrzymania małoletniej składały się koszty: zakupu mleka w kwocie 100 zł miesięcznie i pozostałej żywności 50 zł, pieluch w kwocie 130 zł miesięcznie, innych środków higieny w kwocie 20 zł miesięcznie oraz ubrań w kwocie około 50 zł miesięcznie. Małoletnia cierpiała na refluks żołądkowy i koszt leków wynosił około 20 zł miesięcznie.

Powódka J. N. (2) miała wówczas 22 lata, nie posiadała wyuczonego zawodu. Przebywała na urlopie wychowawczym. Od 1 grudnia 2009 roku zasiłek, z którego się utrzymywała, wynosił około 400 zł. Nie posiadała żadnego majątku. Była studentką II roku administracji w Wyższej Szkole Administracji Publicznej z chesnym w wysokości 3400 zł za rok. Uzyskała formę jednorazowego dofinansowania w postaci becikowego na dziecko w kwocie 2.500 zł. Pomagała jej matka, wpłacając na konto córki jednorazowo kwotę ok. 2.400 zł. Powódka pobierała także zasiłek rodzinny w kwocie 48 zł. Mieszkała wraz z dzieckiem w mieszkaniu zajmowanym przez ojca i brata powódki. Nie płaciła żadnych rachunków, nie partycypowała w kosztach czynszu. Robiła jedynie zakupy żywnościowe w łącznej kwocie ok. 200 zł miesięcznie, w ten sposób dokładała się do mieszkania. Zamierzała wspólnie z koleżanką wynająć mieszkanie za kwotę 600 zł.

Natomiast pozwany A. W. miał wówczas 25 lat. Pracował jako ślusarz-spawacz w firmie w W. z miesięcznym wynagrodzeniem 1.276 zł brutto. Nie posiadał żadnego majątku. Spłacał miesięcznie po 100 zł tytułem kary grzywny orzeczonej za prowadzenie pojazdu mechanicznego po użyciu alkoholu, rozłożonej postanowieniem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 1 kwietnia 2009 roku na 8 rat. Miesięcznie regulował też wydatki związane z eksploatacją mieszkania, opłacając czynsz i prąd w kwocie 234,84 zł oraz 91 zł za TV i Internet. Mieszkanie, w którym przebywał, należało do matki jego partnerki, która nie pracowała i była zarejestrowana w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna, bez prawa do zasiłku.

Następnie Sąd I instancji poczynił ustalenia co do obecnej sytuacji stron. Wskazał, że małoletnia powódka J. N. (1) ma prawie 4 lata. Uczęszcza do przedszkola, gdzie opłata wraz z zajęciami dodatkowymi oraz wpłatami na radę rodziców, ubezpieczenie i wyprawkę wynosi około 330 zł miesięcznie. Małoletnia nadal cierpi na refluks oraz stwierdzono u niej nietolerancję na mleko krowie. Jej leczenie kosztuje około 70 zł miesięcznie. Na wyżywienie małoletniej poza posiłkami, które otrzymuje ona w przedszkolu niezbędna jest kwota około 200 zł. Ubranie powódki kosztuje około 100 zł miesięcznie. Środki czystości i higieny oraz kosmetyki kosztują około 50 zł miesięcznie. Wydatki na edukację

dziecka oraz zabawki sięgają kwoty 50 zł miesięcznie. Koszt mieszkaniowe przypadające na rzecz małoletniej to kwota 100 zł miesięcznie.

Odnośnie sytuacji ustawowej przedstawicielki powódki Sąd I instancji wskazał, że J. N. (2) ma 23 lata, nie posiada wyuczonego zawodu, ukończyła liceum ogólnokształcące. Uczęszcza do szkoły policealnej o kierunku technik informatyk. Od 1 maja 2013 roku pracuje jako recepcjonistka i jej zarobki mają wynosić około 1.200 zł. Nie posiada majątku i nadal zamieszkuje z dzieckiem u swojego ojca, płacąc mu 200 zł miesięcznie.

Natomiast pozwany A. W. ma obecnie 28 lat i w sierpniu 2011 roku wyjechał do A.. Pracuje tam jako spawacz, zatrudniony jest przez agencję pośredniczącą w pracy, otrzymując wynagrodzenie za konkretnie wykonaną pracę. Jeżeli pozwany otrzyma pracę wówczas dostaje wynagrodzenie w wysokości 8 funtów za godzinę. Za wynajęcie mieszkania płaci 640 funtów, a za ubezpieczenie samochodu 100 funtów miesięcznie. Płaci również za internet i telefon oraz ponosi koszty wyżywienia. Od czasu wyjazdu do A. nie przyjeżdżał do Polski.

Poddając ocenie żądanie powódki w tak ustalonych okolicznościach faktycznych, Sąd I instancji odwołał się do art. 135 krio i art. 138 krio. Porównując stan istniejący w dacie orzekania przez Sąd Rejonowy w sprawie IV RC 600/09 ze stanem obecnym, stwierdził, iż miała miejsce „zmiana stosunków”, uprawniająca w myśl art. 138 k.r.o. do ponownego określenia ciężącego na pozwanym obowiązku alimentacyjnego względem jego małoletniej córki.

Sąd I instancji zaznaczył, że od daty poprzedniego orzekania o wysokości alimentów minęło 3 lata. Upływ czasu spowodował wzrost kosztów utrzymania powódki, zmienił się też zakres i rodzaj jej usprawiedliwionych potrzeb, który również pociąga za sobą zwiększone wydatki. Obecnie małoletnia uczęszcza do przedszkola z czym wiąże się opłata w wysokości 290 zł i opłaty za zajęcia dodatkowe oraz niezbędne składki w kwocie łącznej 40 zł miesięcznie. Sąd podzielił też twierdzenia co do kosztów leczenia dziecka, które z uwagi na refluks, nietolerancję mleka krowiego i anemię mogą sięgać 65 zł miesięcznie.

W ocenie Sądu I instancji poza wydatkami związanymi z uczęszczaniem małoletniej do przedszkola i leczeniem, inne elementy kosztów utrzymania zostały znacząco zawyżone. Zdaniem Sądu dotyczy to kosztów wyżywienia małoletniej. Powódka część dnia spędza w przedszkolu i tam otrzymuje 3 posiłki. Wobec tego pozostałe wyżywienie oraz wyżywienie w dni wolne można jej zapewnić za kwotę 200 zł, mając na uwadze to, że powódka jest czteroletnim dzieckiem, a jedyne ograniczenie żywieniowe to nietolerancja mleka krowiego. W ocenie Sądu znacząco zostały zawyżone również koszty związane z zaspokojeniem potrzeb odzieżowych dziecka i zakupem obuwia. Przy stopie życiowej matki i wieku dziecka, zakupywanie ubrań i obuwia za kwotę 100 zł miesięcznie z pewnością zaspokoili potrzeby dziecka w tym zakresie. Za nieco zawyżone Sąd I instancji uznał koszty związane z potrzebami dziecka w zakresie środków higieny i kosmetyków, przyjmując że miesięcznie na ten cel wystarczy kwota 50 zł. Podobnie przyjął, że uzasadniony wydatek na zabawki i pomoce edukacyjne to kwota 50 zł miesięcznie. Ponadto Sąd zaliczył do kosztów utrzymania małoletniej wydatki mieszkaniowe w kwocie po 100 zł miesięcznie, albowiem jej matka uczestniczy w kosztach utrzymania mieszkania przekazując na ten cel kwotę 200 zł miesięcznie.

Sąd I instancji nie uznał natomiast za uzasadnione koszty związane z urodzinami kolegów i koleżanek oraz wyjść z innymi dziećmi. Do kosztów utrzymania powódki Sąd nie zaliczył również kosztów opieki nad dzieckiem w kwocie 150 zł miesięcznie w czasie, gdy matka dziecka uczęszcza do szkoły policealnej w sobotę. Zdaniem Sądu matka może w opiece nad dzieckiem korzystać z pomocy swojego ojca, jak to robi w tygodniu.

Podsumowując, zdaniem Sądu I instancji, mając na uwadze wiek powódki, stopień jej edukacji, stan zdrowia, a także stopę życiową jej rodziców, miesięczny koszt jej utrzymania wynosi ok. 900 zł (przedszkole 330 zł, wyżywienie 200 zł, ubranie 100 zł, środki czystości i kosmetyki 50 zł, leki 70 zł, edukacja i rozrywka 50 oraz udział w opłatach 100 zł).

Przechodząc do oceny majątkowych i zarobkowych możliwości zobowiązanych do alimentacji, Sąd I instancji wskazał, że możliwości zarobkowe pozwanego należy ocenić na kwotę nie mniejszą niż 300 funtów tygodniowo. Z korespondencji internetowej wynika też, że handluje on również komputerami.

W ocenie Sądu I instancji w tych warunkach obciążenie pozwanego połową kosztów utrzymania powódki tj. sumą 450 zł wydaje się jak najbardziej usprawiedliwione i adekwatne do jego możliwości zarobkowych i majątkowych. Ustalając wysokości świadczenia Sąd wziął także pod uwagę fakt, iż udział pozwanego w życiu i wychowaniu dziecka jest znikomy.

Pozostałą część kosztów utrzymania winna ponosić matka powódki, której sytuacja materialna również uległa poprawie. Od 1 maja 2013 roku podjęła pracę jako recepcjonistka i będzie zarabiała 1.200 zł miesięcznie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd I instancji podwyższył alimenty na rzecz małoletniej powódki J. N. (1) do kwoty po 450 zł miesięcznie. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone, jako zbyt wygórowane.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na mocy art. 102 k.p.c.

Na mocy art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w części dotyczącej podwyższenia świadczenia alimentacyjnego rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka. Zaskarżyła go w części tj. w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt I wyroku i zarzuciła:

1. **błędy w ustaleniach faktycznych i dowolność w ocenie dowodów polegające na:**

a) **bezzasadnej odmowie uznania wiarygodności twierdzeń ustawowej przedstawicielki powódki J. N. (2) co do kosztów utrzymania małoletniej powódki,**

b) **dokonywaniu ustaleń wbrew przedstawionym dowodom, a jedynie w oparciu o niczym niepotwierdzone doświadczenie życiowe i domysły,**

c) **błędnym ustaleniu miesięcznych kosztów utrzymania małoletniej powódki J. N. (1) na kwotę około 900 złotych miesięcznie, mimo że faktyczny koszt jej utrzymania obejmujący usprawiedliwione potrzeby wynosi nie mniej niż 1300 złotych miesięcznie,**

d) **odrzuconiu w całości kosztów wynajęcia opiekunki podczas pracy i nauki w soboty ustawowej przedstawicielki powódki J. N. (2) oraz bezpodstawne narzucenie obowiązku opieki nad dzieckiem dziadkowi, który w soboty pracuje;**

e) **błędne wyliczenie kosztów ponoszonych przez powódkę tj. opłat za przedszkole;**

2. **naruszenie prawa materialnego tj.**

a) **art. 135 § 1 kro poprzez błędne określenie zakresu obowiązku alimentacyjnego pozwanego w zaniżonej kwocie w stosunku do jego możliwości zarobkowych, a także w stosunku do zakresu usprawiedliwionych potrzeb małoletniej powódki;**

b) **art. 135 § 2 kro poprzez błędne nieuwzględnienie zakresu wyłącznych osobistych starań ustawowej przedstawicielki powódki J. N. (2) o utrzymanie małoletniej córki stron, a także wynikającego z tej okoliczności faktu zwiększenia obowiązku pozwanego do pokrywania kosztów utrzymania małoletniej powódki;**

3. **błędne określenie daty podwyższenia alimentów na 17.03.2013 r., mimo iż pozew został złożony w listopadzie 2012 r.**

W oparciu o tę argumentację wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i podwyższenie alimentów do kwot po 800 złotych miesięcznie od 26 listopada 2012r.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Analiza zarzutów zawartych w apelacji powódki prowadzi do wniosku, iż zaskarżone orzeczenie wymaga korekty. W ocenie Sądu Okręgowego - w świetle przesłanek warunkujących zmianę obowiązku alimentacyjnego - Sąd I instancji istotnie dokonał częściowo wadliwej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń co do kosztów utrzymania powódki. Natomiast w niewłaściwych proporcjach rozłożył ciężar alimentacji na rodziców, jak też błędnie określił datę początkową podwyższenia alimentów należnych powódce. W tym zakresie wyrok podległ zmianie.

Jak trafnie stwierdził Sąd I instancji zgodnie z art. 133 kro rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych na rzecz dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie. Zakres obowiązku alimentacyjnego określa art. 135 § 1 kro stanowiąc, że zależy on od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Zgodnie zaś z art. 138 kro w razie zmiany stosunków po wydaniu orzeczenia w przedmiocie obowiązku alimentacyjnego każda ze stron może żądać zmiany tego rozstrzygnięcia. W uchwale pełnego składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987r. (III CZP 91/86 OSNC 1988/4/42) wskazano, że dla stwierdzenia, czy nastąpiła zmiana stosunków w rozumieniu art. 138 kro, należy brać pod uwagę, czy istniejące warunki i okoliczności - na tle sytuacji ogólnej - mają charakter trwałe, dotyczą okoliczności zasadniczych, ilościowo znacznych i wyczerpują te przesłanki, które w istotny sposób wpływają na istnienie czy zakres obowiązku alimentacyjnego. Jeżeli chodzi zaś o podwyższenie alimentów to podkreślić należy, że winno ono nastąpić wówczas, gdy zwiększeniu uległy potrzeby uprawnionego albo wzrosły możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego. Rozstrzygnięcie o żądaniu z art. 138 kro wymaga zatem porównania stanu istniejącego w dacie uprawomocnienia się wyroku zasądzającego alimenty ze stanem istniejącym w dacie orzekania o ich podwyższeniu.

Należy przy tym zaznaczyć, że stosownie do ogólnej reguły rozkładu ciężaru dowodu w procesie cywilnym wskazanej w art. 6 kc, to na stronie powodowej spoczywa obowiązek wykazania, że w rzeczywistości nastąpiły zmiany uzasadniające ingerencję Sądu w dotychczasowe orzeczenie o alimentach.

Kluczowe znaczenie w sprawie miało ustalenie rzeczywistych kosztów utrzymania małoletniej powódki - usprawiedliwionych wiekiem, stanem zdrowia i innymi potrzebami dziecka. Nie sposób odmówić słuszności twierdzeniu, że z upływem czasu zwiększyły się potrzeby uprawnionej do alimentacji, a także nastąpił powszechny wzrost cen produktów i usług. Małoletnia obecnie uczęszcza do przedszkola, z czym niewątpliwie wiąże się dodatkowe koszty. Nie można jednak zaakceptować w całości twierdzeń przedstawicielki ustawowej małoletniej i z tego względu Sąd I instancji słusznie poddał je krytycznej analizie. Trafnie uznał Sąd I instancji za zawyżone wydatki związane z żywnością dziecka, ubraniem czy środkami czystości. Wywód Sądu w tym zakresie jest odpowiednio pogłębiony i zasługuje na aprobatę. W tym miejscu trzeba bowiem podkreślić, że poziom życia dziecka jest wyznaczany możliwościami zarobkowymi rodziców (zasada równej stopy życiowej rodziców i ich dzieci). Sąd winien zatem uwzględnić stosunki majątkowe panujące w danej rodzinie i sytuację majątkową oraz możliwości zarobkowe konkretnych osób zobowiązanych do alimentacji. Nie można zatem zaakceptować bezkrytycznie twierdzeń przedstawicielki ustawowej powódki, która deklarując dochody w kwocie około 1200 złotych miesięcznie twierdzi, że koszt utrzymania dziecka w skali miesiąca to kwota 1300 złotych.

Nadmienić trzeba, że w okresie od orzeczenia Sądu I instancji sytuacja w pewnym zakresie uległa zmianie. Tak bowiem do 1 września 2013 r. uległy zmniejszeniu opłaty za przedszkole z kwot po 330 złotych miesięcznie do kwot po ok. 180 złotych miesięcznie, co przyznała na rozprawie apelacyjnej przedstawicielka ustawowa powódki. W związku z tym zaoszczędzone z tego tytułu środki mogą służyć zaspokojeniu ponadstandardowych potrzeb powódki, jak choćby wyjścia z kolegami czy nieprzewidziane wydatki na leczenie, których pominięcie zarzucała Sądowi skarżąca.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu Okręgowego, powódka nie wykazała, by jej usprawiedliwione potrzeby były znacznie większe niż ustalone przez Sąd I instancji i przekraczały kwotę 900 złotych. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zaaprobował ustalenie, iż miesięczny koszt utrzymania powódki kształtuje się na wskazanym poziomie.

Przechodząc do dalszej części rozważań, wskazać wypada, że zgodnie z dyspozycją art. 135 § 1 kro zakres usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego należy odnieść do zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego do alimentacji. W tym zakresie ustalenia Sądu I instancji są w pełni prawidłowe i Sąd Okręgowy je podziela. Wynika z nich że pozwany zarabia około 300 funtów tygodniowo, zaś przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki osiąga dochody na poziomie 1200 złotych miesięcznie.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że tak w sytuacji powódki, jak i jej rodziców od 2009 roku zaszły istotne zmiany, o jakich mowa w art. 138 kro. Z jednej strony wzrosły potrzeby powódki, a z drugiej wzrosły możliwości zarobkowe obowiązanych do alimentacji, co uzasadniało uwzględnienie powództwa co do zasady.

Koszty utrzymania dziecka powinny być rozłożone na oboje rodziców, a powinni ponosić te koszty stosownie do swoich możliwości. W tym zakresie nie można podzielić stanowiska Sądu I instancji, który obciążył rodziców powódki obowiązkiem finansowania jej utrzymania w równym stopniu. Trafnie bowiem powódka zarzuciła naruszenie art. 135 § 2 kro poprzez nieuwzględnienie, że wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego. W związku z tym Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie – odmiennie niż Sąd I instancji - ocenił, że pozwanego należy obciążyć obowiązkiem płatności alimentów w większej części. Osiąga on bowiem większe dochody niż matka dziecka. Ponadto ustawowa przedstawicielka powódki, poza wkładem finansowym, czyni również osobiste starania o wychowanie i utrzymanie dziecka i w ten sposób realizuje część swego obowiązku alimentacyjnego. Skoro zatem koszty utrzymania powódki wynoszą 900 złotych miesięcznie, Sąd Okręgowy uznał, że pozwany winien łożyć alimenty w kwocie 550 złotych. W pozostałym zakresie koszty utrzymania dziecka winna ponosić matka.

W konsekwencji Sąd Okręgowy podwyższył alimenty należne powódce do kwoty 550 złotych miesięcznie. Dalej idące wywody, zmierzające do podwyższenia alimentów do kwoty 800 złotych miesięcznie, nie zasługiwały na aprobatę.

Apelacja powódki była zasadna również w zakresie oznaczenia daty początkowej, od jakiej winny być podwyższone należne jej alimenty. Sąd I instancji określił tę datę wiążąc ją z doręczeniem kuratorowi pozwanego odpisu pozwu, natomiast zdaniem Sądu Okręgowego podwyższenie alimentów wiązać należało z wytoczeniem powództwa, co nastąpiło w dniu 26 listopada 2012 r.

Wprawdzie trudno poszukiwać przepisu, który regulowałby wprost omawianą kwestię, niemniej jednak ugruntowana praktyka orzecznicza wskazuje na zasadność podwyższenia alimentów od daty wniesienia powództwa. Prawidłowość tego stanowiska potwierdzają też przepisy odnoszące się do obowiązku alimentacyjnego. I tak wskazać wypada, że art. 333 § 1 pkt 1 kpc, dotyczący rygoru natychmiastowej wykonalności nadawanemu wyrokowi uwzględniającemu powództwo o alimenty, wiąże tenże rygor z dniem wniesienia powództwa. Podobnie z dniem wniesienia powództwa konsekwencje wiąże również art. 137 § 2 kro. Zatem na gruncie przepisów regulujących obowiązek alimentacyjny kluczowe znaczenie ma dzień wniesienia powództwa. Dlatego też Sąd Okręgowy uznał za zasadne podwyższenie alimentów należnych powódce od dnia 26 listopada 2012 r., zwłaszcza że przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki wskazywała, że już wówczas koszty utrzymania dziecka były znacząco wyższe niż wcześniej.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok zmieniono częściowo na podstawie art. 386 § 1 kpc, w pozostałej części oddalając apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 kpc.